

ÁLMATLAN ÉJEK

Elég a nappal gyötrelme, gondja,
Várom az éjt, mely fátylát kibontja;
Várom az éjt, de hiába várom,
Mit ér, ha nem száll szememre álom.

Mind, ami zaklat, háborgat ébren,
Megsokasodva támad az éjben,
Repdesve, mint az éj denevéri;
Rút szárnyuk folyvást homlokom éri.

Vergődöm kínos, álmatlan ágyon,
Pedig pihenni, feledni vágyom;
Hogy ne gyötörjön a gond marása:
Jöjj tavaszomnak tiszta varázsa.

Nyílj, színes álmok mák-koszorúja,
Képek a múltból, keljetek újra.
Ringassatok árnyak, lebegve, szállva,
Álomba, dalba, vagy a halálba.
1910.